

Імёны

Віталь КАРПАНАЎ:

«МНЕ, ЯК І ЎСІМ ЛЮДЗЯМ, БЫВАЕ СУМНА»

Сёння ён мае ўсё тое, што ў класічным разуменні павінна быць у мужчыны — любімую прафесію, дзіця, дом і нават сад, пасаджаны і названы ў гонар сына. Аднак Віталь Карпанаў на дасягнутым спыняцца не збіраецца. Яго ведаюць як лідара гурта «Дразды», як вядучага на радыё і тэлебачанні. І заўсёды ён усміхаецца, весяліць народ. Пры сустрэчы мы распыталі Віталя пра хвіліны адзіноты, «плюсы-мінусы» публічнасці і кур'ёзы, на якіх можна зарабіць...

Маё першае пытанне ён апярэджвае сваім — дзе можна будзе ўбачыць артыкул, а потым тлумачыць...

— Бацька сочыць за ўсім, што адбываецца ў маёй творчасці, праз інтэрнэт, тэлефануе сябрам.

— А калі ў свой час вы вырашылі звязаць сваё жыццё з музыкай, як яны рэагавалі?

— У прынцыпе, мой выбар іх задавальняў — я ж увесё час займаўся музыкай. Яшчэ маленькім выступаў у клубе. Мабыць, аддаючы мяне ў музычную школу, бацькі не сумняваліся, што потым я выберу нейкі іншы шлях. Хачу верыць, што іх спадзяванні я апраўдаў.

— У музычнай школе вы вучыліся з братам, аднак ён выбраў прафесію навукоўца. Як складваюцца вашы адносіны?

— Мой старэйшы брат займаецца навукай, працуе ў Інстытуце аховы раслін. Другая яго сфера дзейнасці — аўтазапчасткі. Мы пайшлі па жыцці рознымі шляхамі, але нашы адносіны з кожным годам толькі паляпшаюцца. Мы адзін аднаму дапамагаем, падтрымліваем. Ён любіць тэхніку, таму па гэтых пытаннях я магу звяртацца да яго. Я ж імкнуся падпітваць брата сваім аптымізмам па жыцці. Можа, і лепш,

што мы ў розных плоскасцях, таму што не ўзнікае ніякай канкурэнцыі, непаразуменняў і мы камфортна сябе адчуваем.

— Да нядаўняга часу вы ігралі на балалайцы. Цяпер яна не гучыць у выступленнях «Драздоў». Няўжо баян таксама хутка замаўчыць?

— З балалайкай я правёў шмат часу: школа, вучылішча, потым кансерваторыя. Не скажу, быццам быў вялікім балалаечнікам і ў мяне ўсё выдатна атрымлівалася, але эстрада дыктуе свае правілы. У свой час мы зрабілі акцэнт на балалайку, знайшоўшы тым самым цікавую «фішку» і прывабную «фарбу» для нашай групы, «выплылі» на гэтым. Далей жа хочацца развівацца па законах шоу-бізнесу. У некаторых момантах інструмент пачаў мяне абмяжоўваць, а потым атрымалася так, што я на яго сеў — прыйшлося адставіць балалайку ўбок. Цяпер адчуваю, што мне на сцэне і на здымках значна лягчэй без яе. Магу свабодна танцаваць, размаўляць, не адцягваючы ўвагу на выкананне інструментальнай партыі. Яна даўно ўжо проста для іміджу прысутнічала на сцэне. Вось мы і змянілі яго.

А баян у нас з разраду клавійных. Яго гучанне ілюструе «фарбу» народнасці ў нашай музыцы, яна мае важнае значэнне для нас. Таму баян — гэта тэма! Ён не знікне.

— Дарэчы пра змены. У вашым калектыве з'явіліся дзве бэк-вакалісткі... Чым прываблі дзяўчат?

— Мы не пазіцыяніруем іх як бэк-вакалістак. З моманту прыходу ў наш гурт яны выступаюць побач са мной. Спяваюць, танцуюць, ствараюць шоу. І цяпер мы больш выйгрышна глядзімся на розных мерапрыемствах. Нас можна не толькі паслухаць, але і паглядзець! Усе ж любяць і цэняць жаночую прыгажосць.

(Заканчэнне на 8-й стар. «ЧЗ».)

Думаў сам

МЕДЫАДЖУНГЛІ: ПРАВІЛЫ ВЫЖЫВАННЯ, або Адукацыя па-шведску

...Па перыметры гістарычнага цэнтра шведскага гарадка Кальмар, натужна равуць рухавікамі, кавалькадай, адзін за адным кружылі цяжкія грузавікі, упрыгожаныя бярозавымі галінамі і вясёлымі плакатамі. У грузавіках пад гучную музыку і дудкі танцавалі хлопцы і дзяўчаты ў дзіўных, падобных на марскія, фуражках. Маладыя людзі радасна віталі ўсіх гараджан, што трапляліся па дарозе. Апошнія ўсміхаліся і штосьці крычалі ўслед...

А незадоўга да гэтага на гарадской плошчы мы таксама назіралі не менш дзіўную для нас карціну. Уся яна была запоўнена людзьмі, якія трымалі над галавой транспаранты. Здалёк падалося, што ў горадзе праходзіць нейкі мітынг. Але наблізіўшыся, мы здагаліся, што гэта бацькі, у руках якіх... вельмі крапальныя фатаграфіі маленькіх дзяцей, якія ўжо выраслі і сёлета скончылі школу. У многіх былі букеты з жоўтых і блакітных хрызантэм (гэта колеры нацыянальнага флага Швецыі). Як высветлілася, мы трапілі на ўрачыстую частку выпускнога. Слёзы радасці, жарты, смех, малодшыя браты і сёстры ў «групе падтрымкі», выпускнікі на сцэне — усё было як у нас, але адначасова і зусім па-іншаму...

Дарэчы, фуражкі — абавязковы атрибут усіх выпускнікоў шведскіх гімназій. Гэты галаўны ўбор не перадаюць у спадчыну ад старэйшых да малодшых, хоць, як прызналіся нам бацькі, яго кошт нельга назваць сімвалічным. Як правіла, на фуражках згадваецца навукальная ўстанова і год яе заканчэння. Дзяўчаты апранаюць на свой выпускны белыя ці проста светлыя сукенкі. Плюс зверху і хлопцы, і дзяўчаты накідваюць цёмныя пінжакі.

А пасля ўрачыстай часткі свята выпускнікі ездзяць па горадзе ў адкрытых машынах, упрыгожаных галінамі бярозы. Пажадана, каб гэта была менавіта вялікая машына. Знайсці такія аўто — няпростая задача для маладых людзей. Тым не менш яны з ёй паспяхова спраўляюцца, бо традыцыі ёсць традыцыі. І ніхто ў горадзе і слова не скажа супраць маладых людзей, якія «крышачку шумяць», бо ўсе лічаць, што выпускнікі маюць на тое права — гэта іх дзень. Бацькі збіраюцца ўвечары ў сваіх кампаніях, каб адзначыць апошняе школьнае свята, а «дзеці» гуляюць па ўласнай праграме. Дарэчы, гімназію ў Швецыі заканчваюць у 18—19 гадоў. Па нашых мерках, даволі позна...

(Заканчэнне на 2-й стар. «ЧЗ».)

Адмысловыя фуражкі — абавязковы атрибут выпускнікоў шведскіх гімназій.

Увага, аўтары!

«МЫ — ТАКІЯ!..» ПЕРАМОЖЦЫ!

«ЧЗ» падводзіць вынікі конкурсу сярод юных і маладых няштатных аўтараў

Вось і ўсё. Наш творчы «марафон», які праводзіўся пры падтрымцы Міністэрства адукацыі і доўжыўся больш за паўгода, падышоў да свайго лагічнага завяршэння. Сёння мы абвесцім пераможцаў і... прадоўжым надалей друкаваць конкурсныя работы. Здзіўлены? Захаваем пакуль інтрыгу. Перш-наперш хацелася б падзяліцца некаторымі цікавымі лічбамі адносна творчага конкурсу і правесці невялікую «работу над памылкамі».

Усяго мы атрымалі больш за 220 «проб пяр» ад юных і маладых няштатных аўтараў з многіх куточкаў нашай краіны. Назваць дакладную лічбу аўтараў будзе складана. Бо, напрыклад, адну творчую працу пісалі два чалавекі, а іншую — 14 аўтараў! Паўтузіна ўдзельнікаў прыслала па дзве «пробы пяр», некалькі чалавек — па тры. Зноў жа з паўтузіна даслалі ў розны час адну і тую ж працу двойчы — па электроннай пошце або і па ёй, і звычайным лістом. Былі, не здзіўляючыся, і безыменныя працы. Карацей, уявіце, як нам часам было «весела»!

З улікам гэтага нумара на старонках «ЧЗ» ужо змешчана 57 «проб пяр» нашых юных няштатных аўтараў. Свайго часу чакаюць яшчэ паўтара дзясятка адабраных да друку творчых прац, якія будуць апублікаваны на працягу лета.

Мы асабіста пагутарылі больш чым з сотняй абанентаў — з большасцю юных і маладых удзельнікаў (з некаторымі па некалькі разоў), а яшчэ з іх мамамі (зрэдку з татамі, сёстрамі і братамі), з настаўнікамі, кіраўнікамі гурткоў у школах і цэнтрах творчасці...

Нам пісалі ўдзельнікі ва ўзросце ад 12 да 18 гадоў. Калі каго цікавіць, аўтараў-дзяўчынак сярод іх было больш, у тым ліку сёстры-блізняты і проста малодшая і ста-

рэйшая сёстры. Забягаючы крыху наперад, адзначым, што сярод пераможцаў конкурсу — таксама толькі дзяўчаты. Калі гаварыць пра гарады, адкуль найбольш актыўна дасылаліся творчыя працы, пералічыць іх усе будзе складана. Гэта Гомель, Лельчыцы, Гродна, Жлобін, Асіповічы, Ваўкавыск, Магілёў, Мазыр, Ліда, Навагрудак, Карма, Наваполацк, Маладзечна (пра тое, як займаюцца юныя журналісты ў гэтым горадзе, чытайце ў матэрыяле ніжэй)... Увогуле, ў матэрыяле ніжэй, «геаграфія» дасланных матэрыялаў і разнастайнасць жанраў сведчаць пра тое, як шмат у нашай краіне таленавітай моладзі!..

Якія тэмы для сваіх «проб пяр» выбіралі нашы юныя няштатныя аўтары? Сімвалічна, правільна і прыемна, што напярэдадні і ў год 70-годдзя вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў многія з іх звярнуліся да тэмы Вялікай Айчыннай вайны — вельмі моцны след яна пакінула ў гісторыі краіны, у гісторыі літаральна кожнай сям'і... Ад некаторых успамінаў тых, хто перажыў ваеннае ліхалецце, літаральна дрыжыкі ішлі па скуры... Многія аўтары (мы гэта ведаем дакладна) спецыяльна хадзілі на сустрэчы з яшчэ жывымі сведкамі тых падзей, каб занатаваць іх успаміны. Вы зрабілі вельмі добрую і карысную справу!

Яшчэ пісалі пра славутых землякоў, пра настаўнікаў і кіраўнікоў гурткоў, народных майстроў, пра ровеснікаў і іх захапленні... Большая частка творчых заявак абрынулася на рэдакцыю літаральна ў апошнія дні, перад заканчэннем іх прыёму. З-за гэтага падвядзенне вынікаў і было перанесена на больш позні час, чым меркавалася першапачаткова. Вы ўяўляеце, якія аб'ёмы інфармацыі трэба было прыняць, раздрукаваць, вычытаць? На жаль, вялікая колькасць дасланных прац не адпавядала ўмовам конкурсу.

(Заканчэнне на 3-й стар. «ЧЗ».)

Фота Любові БЯЛЯКЕВІЧ.